

се оплакал на по-горнето началство за побоя; назначено било слѣдствие. „Это подлость — изкрѣщялъ Христофоръ Петковъ: какъ узникъ я не имѣлъ никакой возможности выходить, а тѣмъ менѣе входить въ его каушъ. Это новая клѣвета“. Надзирательтъ билъ солидаренъ съ показанията на Христофора Петкова: удоволствието, което му причинила една тупаница между двама „узника“, той не искалъ да замѣнява съ „подозрѣнието“ на началството, че самъ покровотелствува единъ „размирникъ“. Неговитѣ показания подкрѣпили възраженията на Христофора Петкова, за когото нѣмало вече никаква мжчнотия да докаже, че и въпросътъ съ „социалистическия катехизисъ“ е „самая наглая вымисель“... Неговата „невинность“ блѣснала като слънце: слѣдъ три дневна борба съ гадъ и нечистотии — Христофоръ Петковъ, за голѣмо удивление на „другаритѣ“, които „кроили“ нѣщо за неговото освобождение, билъ пуснатъ на свобода.

Случката съ „катехизиса“ обаче, създаде силно подозрѣние у одеската полиция, която имала основание да се безпокои. Въ продължение на нѣколко мѣсеца изъ Одеса се носели слухове за нѣкакви пропагандисти, които сновели изъ трактири и „погреби“, говорѣли противъ царъ и проповѣдвали революция. По това врѣме не билъ заглѣхналъ още и процесътъ противъ Чернишевски. Остриятъ слухъ на одеския „сищикъ“ зачулъ една нощъ изъ отсрѣщния трактиръ на Екатеринская нѣкаква глѣчва и името „черни...“ Хрумнало му на умъ, че тоя трактиръ билъ посѣщаванъ най-често отъ нѣкакви „неблагонадеждни“ хора, и че въ тая минута, какъ-нельзя, ще се проповѣдва нѣщо опасно: откъслечнитѣ звукове „черни...“, „рев...“ и пр. го подсѣтили да изпълни „дълга си“, защото, сигурно, тукъ се говори за Чернишевски, за революция или нѣщо подобно. Неговитѣ прѣдчувствия не го лѣгали. Тукъ дѣйствително имало нѣщо като събрание,